

Súd: Okresný súd Rimavská Sobota
Spisová značka: 17T/31/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6920010434
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zoltán Boros
ECLI: ECLI:SK:OSRS:2022:6920010434.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rimavská Sobota samosudcom JUDr. Zoltánom Borosom v trestnej veci proti obžalovanému O. O., nar. XX.XX.XXXX v G. U., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11. januára 2022 takto

rozhodol:

Obžalovaný O. O., nar. XX.XX.XXXX v G. U., trvale bytom W. X, okres Rimavská Sobota, bez pracovného pomeru,

sa spod obžaloby, ktorou mu je kladené za vinu, že ako zodpovedný zástupca podnikateľského subjektu O. O. - U. so sídlom G. U., T.G.. Š. Č.. XXXX/XX, N.: XXXXXXXXX v období od 04.11.2013 do 10.12.2013 v Rimavskej Sobote na ul. W.. T. Č.. XX z predajne spoločnosti U. - R., U..G..C.. U. U. X. X., Z. S. XX, N.: XXXXXXXXX postupne odoberal stavebný materiál, na ktoré dodávky boli vystavené faktúry:
faktúra číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.11.2013 v celkovej sume 6.441,526 Eur,
faktúra číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.11.2013 v celkovej hodnote 1.410,736 Eur,
faktúra číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 20.12.2013 v celkovej sume 94,306 Eur,

ktoré neuhradil ani sčasti, pričom v čase odoberania stavebného materiálu vedel, že s poukazom na svoju nepriaznivú finančnú situáciu nebude schopný faktúry uhradiť, čím pre dodávateľskú spoločnosť U. - R., U..G..C.. spôsobil celkovú škodu vo výške nie menej ako 7.946,556 Eur,

teda na škodu cudzieho majetku sa mal obohatiť tým, že uviedol niekoho do omylu a mal tak spôsobiť na cudzom majetku väčšiu škodu,

a tým sa mal dopustiť prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona o s l o b o d z u je podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku, lebo skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku samosudca poškodeného U. - R., U..G..C.. U. U. X. X., Z. S. XX, N.: XXXXXXXXX s jeho nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

V trestnej veci obvineného O. O. stíhaného pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona podal prokurátor Okresnej prokuratúry v Rimavskej Sobote dňa 14. 8. 2020 na tunajší súd obžalobu na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Obžalovaný sa považoval za nevinného. Vypovedal, že jeho spolupráca s poškodeným začala niekedy v roku 2002-2003 a odvtedy opakovane odoberal od poškodeného tovar, a to väčšinou tým spôsobom,

že mu sám osobne nahlásil, čo potrebuje a oni mu tento tovar doviezli. Tieto objednávky realizoval telefonicky, niekedy aj osobne, na predajni bol osobne asi 3 až 5-krát do mesiaca. Opakovane sa stávalo, že mal pripravený zoznam tovaru na papieri. Za tovar sa stále platilo na základe vystavených faktúr. Cenu tovaru sa snažil splácať v lehote splatnosti, avšak nie vždy k tomuto došlo. Osobitnú dohodu o odklade splatnosti nemal s poškodeným uzavretú, stávalo sa, že bol upozornený na prekročenie lehoty splatnosti. Ich obchodný vzťah nebol založený na nejakej osobitnej rámcovej kúpnej zmluve. Pokiaľ komunikoval so stavebninami kvôli objednávkam, zvykol hovoriť s N.. I. a ak nebol na predajni, tak s jeho zástupcom. S pánom R. v tejto súvislosti nejednal. Čo sa týka sporných troch faktúr uvedených aj v obžalobe, ak sa dobre na to pamätá, odobratý tovar išiel na stavbu sociálnych bytov v obci W., kde sa práce realizovali približne od konca októbra alebo novembra 2013 asi až do mája 2014. V tomto období pracoval aj na iných zákazkách. Pri odobratí tovaru sa ho nik nepýtal, či voči nemu prebiehajú exekúcie a o tejto okolnosti sa osobitne nez zmienil. Nespochybňoval odobratie tovaru od poškodeného na základe vystavených faktúr, tvrdil však, že tovar neodobral s úmyslom neuhradiť jeho cenu. Po neuhradení sporných faktúr v lehote splatnosti bol zo strany poškodeného kontaktovaný a vyzývaný na dodatočnú úhradu.

Svedok N.. T. I., ktorý v rozhodnom období bol zamestnancom poškodeného a bol vedúcim predajne, z ktorej obžalovaný odoberal tovar, vo veci vypovedal, že obžalovaný zvykol zadávať objednávky na tovar rôznymi spôsobmi, telefonicky, ústne aj mailom, pričom tieto objednávky následne prijal buď svedok alebo niektorý jeho kolega. Rámcová kúpna zmluva nebola uzavretá, spolupracovali s obžalovaným na základe predchádzajúcich dobrých skúseností. Na sporné tri faktúry sa až tak nepamätá, vie však, že časť objednávky predstavovala krytina, na ktorú sa ho obžalovaný pýtal. Túto mali na sklade, bola dodaná a riadne vyfakturovaná. Obžalovaný mu povedal, že tovar ide na stavbu v obci W., na stavbu bytoviek. Jeho finančnú situáciu v tom čase neprejednávali a obžalovaný mu nič nehovoril o exekúciách vedených na jeho majetok. Keby o týchto vedel, bol by zavolať pánovi R. a tovar by sám od seba nevydal. Nepamätá sa, či bonitu obžalovaného ako klienta preveroval telefonicky u ostatných predajcov stavebných materiálov. Na nič osobitné si v súvislosti s týmito tromi faktúrami nespomína. Odklad ich splatnosti s obžalovaným nepreberal, splatnosť bola daná firmou poškodeného. Následkom neuhradenia faktúr sa už ďalší tovar obžalovanému na faktúru nedodával. Pre tovar však chodil buď obžalovaný alebo jeho zamestnanec a za tento tovar platil v hotovosti. Vie o tom, že okrem troch sporných faktúr obžalovaný všetky svoje záväzky uhradil. Na otázku samosudcu, či sa pri objednávke tovaru cítil byť uvedený do omylu v nejakej súvislosti alebo že bol využitý jeho omyl svedok uviedol, že celý čas veril a dodnes verí, že obžalovaný chcel uvedený záväzok uhradiť.

Z výsluchu obžalovaného a svedka N.. I. vyplýva, že obvinený ako podnikateľ v oblasti stavebníctva (živnostník s obchodným menom O. O. - U. U. L. N.: XX XXX XXX) bol pred odobratím tovaru v prípade sporných faktúr už viac rokov aktívnym obchodným partnerom stavebnín poškodeného. Svedok N.. I. odhadom zaradil obžalovaného do prvej päťky najvýznamnejších obchodných partnerov v Rimavskej Sobote. Z ich výsluchu taktiež vyplynulo skutkové zistenie, že ich obchodno-právny vzťah nebol podložený rámcovou kúpnu zmluvou alebo iným právnym nástrojom. Jednotlivé nákupy tovaru sa realizovali na základe objednávok obžalovaného realizovaných ústne, telefonicky alebo emailom.

Iné skutkové zistenie o priebehu objednávky tovaru zo sporných faktúr nevyplynulo ani zo svedeckej výpovede K.W. R., konateľa poškodeného. Svedok uviedol, že obžalovaný ako podnikateľský subjekt odoberal od nich niekoľko rokov stavebný materiál z predajne v Rimavskej Sobote, pričom do 4. 11. 2013 uhrádzal faktúry v plnom rozsahu. Objednávky zadával osobne alebo telefonicky, niekedy aj prostredníctvom emailu so zamestnancami predajne v Rimavskej Sobote. Tovar, cena ktorého bola následne vyúčtovaná faktúrami č. XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX H. XXXXXXXXXXXX, bol obžalovaným vylákaný od poškodeného, pričom pri objednávke obžalovaný tvrdil, že realizuje výstavbu sociálnych bytov v obci W.. Časť tovaru mu bola dodaná priamo do obce W. a časť preberal na predajni. Tovar bol odobratý priamo obžalovaným, resp. jeho zamestnancom s priezviskom V.. Po neuhradení faktúr v lehote ich splatnosti bol obžalovaný kontaktovaný najskôr vedúcim predajne N.. I. a po uplynutí 30 dní od splatnosti agendu prevzal priamo svedok ako konateľ spoločnosti. Pri komunikácii s obžalovaným bol svedok z jeho strany ubezpečovaný, že všetko uhradí, že nemá žiadne dlhy, čaká, kým mu obec W. zaplatí faktúry. Pohľadávky napriek tomu neboli uhradené, preto bola pohľadávka daná na vymáhanie súdnou cestou, neskôr v exekučnom konaní. Svedok mal za to, že obžalovaný minimálne vedel, že kúpnu cenu nebude schopný uhradiť vzhľadom na to, že už bol predĺžený a platobne neschopný. Týmto uviedol spoločnosť poškodeného do omylu.

Z predložených faktúr a dodacích listov súd zistil, že obžalovaný od poškodeného odobral tovar - stavebný materiál, cena ktorého bola následne vyúčtovaná faktúrami:

- číslo XXXXXXXXXX zo dňa 13.11.2013 splatnou dňa 27. 11. 2013 v celkovej sume 6.441,52 eur. Dátum dodania tovaru podľa faktúry je 13. 11. 2013;

- číslo XXXXXXXXXX zo dňa 30.11.2013 splatnou dňa 14. 12. 2013 v celkovej hodnote 1.410,73 eur. Dátum dodania tovaru podľa faktúry je 29. 11. 2013;

- číslo XXXXXXXXXX zo dňa 20.12.2013 splatnou dňa 3. 1. 2014 v celkovej sume 94,30 eur. Dátum dodania tovaru podľa faktúry je 10. 12. 2013.

Odobratie tovaru v rozsahu uvedenom vyššie uznal aj samotný obžalovaný.

Z potvrdenia o jednorazovej platbe v hotovosti na č.l. 401 spisu bolo zistené, že dňa 1. 7. 2020 obžalovaný uhradil poškodenému sumu 5.000,- eur.

Poškodený úhradu sumy 5.000,- eur uznal, dlžnú istinu takto považoval za neuhradenú v rozsahu sumy 2.946,55 eur. Trval na uhradení zákonných úrokov z omeškania, ktoré špecifikoval sumou 4.915,57 eur, ako aj trov konania sp. zn. 3Cb/59/2014. V odvolaní proti skôr vydanému rozsudku poškodený upresnil, že jeho nárok na náhradu škody zahŕňa aj nárok na náhradu trov exekúcie sp. zn. EX 749/2016, v ktorom sa nedoplatok zo sporných faktúr neúspešne vymáhal a ktoré ostali neuspokojené.

Z rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 5. 1. 2015, č. k. 3Cb/59/2014-56 súd zistil, že súd týmto rozsudkom zaviazal obžalovaného (v civilnom konaní odporcu) v prospech poškodeného (v civilnom konaní navrhovateľa) na zaplatenie sumy 7.946,55 eura spolu s 9,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 6.441,52 eura od 28. 11. 2013 do zaplatenia, zo sumy 1.410,73 eura od 15. 12. 2013 do zaplatenia, zo sumy 94,30 eura od 04. 01. 2014 do zaplatenia, ako aj trov konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 476,50 eura a trov právneho zastúpenia vo výške 1.159,45 eura. Nakoľko uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 3. 3. 2015, opätovnému uplatneniu totožného nároku v adhéznom konaní bráni prekážka rozhodnutej veci, v Trestnom poriadku vyjadrená v ustanovení § 46 ods. 4. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že poškodený si výšku priznaných úrokov z omeškania na hlavnom pojednávaní uplatnil v kapitalizovanej podobe, keďže ide stále o ten istý čiastkový nárok, len vyjadrený iným spôsobom.

Z upovedomenia o začatí exekúcie, ktoré pod sp. zn. EX 749/2016 vydal súdny exekútor Y.. T. V. so sídlom v J. W. vyplýva, že poškodený sa vymoženiami svojho nároku priznaného rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 3Cb/59/2014 zo dňa 5. 1. 2015 domáhal aj v exekučnom konaní.

Zo správy Obecného úradu W. zo dňa 18. 12. 2019 a z pripojenej zmluvy o dielo datovanej dňa 5. 11. 2013 vyplýva, že obec W. mala so spoločnosťou O. O. - U. G., U.. G.. C.. uzavretú zmluvu o dielo z 5. 11. 2013 na výstavbu nájomných bytov s nižším štandardom. Všetky práce boli prevedené v termíne. Stavba bola skolaudovaná. Finálna cena projektu bola 88.680,64 eur. Faktúry boli uhrádzané z dotácie a z vlastného rozpočtu. Z evidenčného listu stavby vyplýva, že náklady stavby boli obcou čerpané v období od 28. 2. 2014 do 2. 10. 2014.

Zo správy Obce R. zo dňa 9. 1. 2020 a z pripojených dokladov bolo zistené, že v súvislosti s výstavbou sociálnych bytov spoločnosť U. G., U.. G.. C.. faktúrou č. XXXXX vyúčtovala náklady stavby v sume 181.868,74 eur. Faktúra bola splatná dňom 22. 4. 2015. Vzhľadom na skutočnosť, že ide o udalosti, ktoré nastali cca rok a pol po odobratí tovaru od poškodeného v sporných prípadoch, nejde o dôkaz relevantný vo vzťahu ku eventuálnemu zámeru obžalovaného neuhradiť cenu tovaru daného v čase odobratia tovaru.

Na hlavnom pojednávaní boli vykonané aj listinné dôkazy - informácia z Centrálného registra exekúcií, ako aj správy súdnych exekútorov o exekúciách vedených na majetok obžalovaného (č.l. 196 - 256 spisu). Z týchto listinných dôkazov vyplýva, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo udelené vo všetkých prípadoch až po odobratí tovaru na základe sporných 3 faktúr.

Podľa § 221 ods. 1 zák. č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (v ďalšom len „Trestný zákon“) kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do

omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním väčšiu škodu.

Súd vzhľadom na čas uskutočnenia skutku v prvom rade skúmal, či trestné stíhanie je premlčané. Dospel pritom k negatívnemu záveru. Premlčacia lehota podľa § 87 ods. 1 písm. d) Trestného zákona sa podľa § 87 ods. 3 písm. d) Tr. zákona prerušila spáchaním iného úmyselného trestného činu, a to prečinu sprenevery, ktorej sa obžalovaný dopustil dňa 5. 10. 2015 a za ktorý bol následne odsúdený tunajším súdom v konaní sp. zn. 3T/90/2017. Nakoľko v prejednávanej trestnej veci došlo k vzneseniu obvinenia uznesením vyšetrovateľa OR PZ Rimavská Sobota č. ČVS: ORP-259/2-VYS-RS-2019 dňa 7. 2. 2020, t.j. pred uplynutím päťročnej premlčacej doby, trestné stíhanie nie je premlčané.

Súd taktiež na základe vykonaného dokazovania skúmal, či boli v danom prípade naplnené všetky kvalifikačné znaky trestného činu podvodu. Nie je pochybné, že odobratím tovaru, cena ktorého ostane zaplatená, dochádza na strane dodávateľa ku vzniku majetkovej škody v rozsahu ceny tovaru a na strane odberateľa v rovnakom rozsahu k obohateniu. V tejto časti možno konštatovať, že skutok sa stal, keďže obžalovaný tovar od poškodeného prevzal a jeho kúpnu cenu nezaplatil v dojednanej lehote, urobil tak až v priebehu trestného konania. Týmto na strane poškodeného došlo ku vzniku majetkovej škody.

Na to, aby konanie odberateľa mohlo byť právne kvalifikované ako trestný čin podvodu, je potrebné, aby uňho bol už v čase odobratia tovaru daný priamy alebo nepriamy úmysel nezaplatiť cenu tovaru a jeho dodanie zabezpečiť uvedením dodávateľa do omylu alebo využitím jeho omylu v otázke podstatnej pre rozhodovanie sa odberateľa o tom, či vstúpi do zmluvného vzťahu s odberateľom. V danom prípade nebol produkovaný dôkaz, ktorý by svedčil o tom, že obžalovaný uviedol poškodeného do omylu, resp. že jeho omyl, ktorý sám nevyvolal, využil. Z vykonaného dokazovania vyplynul záver, že obchodná spolupráca obžalovaného a poškodeného trvala viac rokov a táto bola bezproblémová - obžalovaný faktúry za cenu odobratého tovaru splácal, i keď v niektorých prípadoch pri nedodržaní lehoty splatnosti. Na základe jednotlivých objednávok tovaru boli uzavreté samostatné kúpne zmluvy, trvalý charakter obchodnej spolupráce nebol pretavený do rámcovej kúpnej zmluvy alebo iného dokumentu trvale upravujúceho modalitu odberu tovaru v jednotlivých prípadoch. Dlhotrvajúca obchodná prax existujúca medzi obžalovaným a poškodeným zahŕňala dodávanie tovaru na faktúru, t. j. bez priamej platby pri odobratí tovaru. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo zistenie o tom, že by bol obžalovaný pri objednávke tovaru uviedol akýkoľvek nepravdivý údaj, ktorým by uviedol poškodeného do omylu a týmto by vylákal plnenie. Pokiaľ sa pri objednávkach medzi nimi preberalo, že obžalovaný stavia sociálne byty v W., táto informácia bola pravdivá.

Pokiaľ ide o prebiehajúce exekúcie na majetok obžalovaného, ak by aj obžalovaný mal podľa zmluvy uzavretej s poškodeným informovať ho o exekúcii vedenej na jeho majetok (čo v danom prípade nebolo medzi nimi dojednané), v tomto prípade v novembri a decembri 2013 preukázateľnú vedomosť o exekúcii nemal - povinný sa o exekúcii štandardne dozvedá len z doručeného upovedomenia o začatí exekúcie. Upovedomenia pritom boli vydané až v následnom období.

V konaní nebol produkovaný dôkaz, ktorý by preukazoval tvrdenie poškodeného, že v čase odobratia tovaru bol obžalovaný predĺžený a platobne neschopný. Samotná existencia neuhradených pohľadávok voči tretím osobám sama osebe nezakladá záver o platobnej neschopnosti. Pokiaľ sa v prípravnom konaní zisťovali jeho účty v bankách dopytom na jednotlivé banky, neboli zistené stavy v čase odobratia tovaru, resp. v čase splatnosti pohľadávok. Pokiaľ sa obžalobou kladie obžalovanému za vinu, že tovar odobral, hoci vedel, že s poukazom na svoju nepriaznivú finančnú situáciu nebude schopný faktúry uhradiť, táto skutočnosť nebola v konaní preukázaná nepochybným spôsobom. O opaku svedčí skutočnosť, že podľa svedka N. I. obžalovaný naďalej tovar od poškodeného odoberal, avšak na platbu v hotovosti. Na základe uvedeného možno zhrnúť, že súd nepovažoval za preukázané, že by sa obžalovaný v čase odobratia tovaru nachádzal v tak nepriaznivej finančnej situácii, že by to znemožňovalo uhradenie kúpnej ceny tovaru.

V konaní nebola preukázaná objektívna stránka trestného činu podvodu v časti, v ktorej sa pre spáchanie tohto činu vyžaduje, aby páchatel uviedol niekoho do omylu alebo využil niečí omyl.

Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na výpoveď svedka N. I., ktorý sa sám necítil byť uvedený do omylu, nepochyboval a nepochybuje o úprimnosti snahy obžalovaného svoje záväzky vyrovnáť. Taktiež nebol preukázaný jeho vopred daný úmysel (či už priamy alebo nepriamy) nezaplatiť cenu tovaru, ktorý objednal a od poškodeného odobral. Na tento jeho úmysel nemožno usudzovať zo skutočnosti, že obžalovaný sa v dedičskom konaní vzdal dedičského podielu, rovnako ani na základe priebehu konania o jeho oddĺžení. V oboch prípadoch ide o okolnosti, ktoré nastali viac rokov po odobratí tovaru a ktoré takto nemajú žiadnu výpovednú hodnotu o danosti vôle obžalovaného uhradiť cenu ním odobratého tovaru. Konanie poškodeného takto nepredstavuje protiprávne konanie, ktoré by prerástlo medze obchodného záväzkového práva a predstavovalo by trestný čin podvodu. Na dôvažok sa žiada poznamenať, že nebolo preukázané, že by bola poškodeným priebežne skúmaná aj bonita a solventnosť obžalovaného a čo je podstatné, nebolo vymienené, že by mal obžalovaný informovať poškodeného o svojej momentálnej finančnej situácii. Žiada sa pripomenúť, že od poškodeného ako podnikateľského subjektu sa očakáva, že v právnych vzťahoch bude ako profesionál vystupovať s obvyklou mierou opatrnosti tak, aby jeho právne a ekonomické záujmy boli nedotknuté. Nedodržanie dostupných preventívnych opatrení nemôže byť nahradené inštitútmi trestného práva.

Súd zároveň rozhodol o zamietnutí dôkazných návrhov poškodeného na pripojenie spisov tunajšieho súdu sp. zn. 9C/39/2020, 2D/90/2020, ktoré sa týkajú prejednávania dedičstva po matke obžalovaného, resp. nadväzne odporovateľnosti právneho úkonu v podobe vzdania sa dedičstva zo strany obžalovaného. Rovnako súd neskúmal, či bol podaný návrh na obnovu konania o dedičstve. Priebeh konania o dedičstve nemá žiadnu výpovednú hodnotu vo vzťahu ku skutku, ktorý sa mal uskutočniť v roku 2013. To isté obdobie platí aj o priebehu konania o oddĺžení obžalovaného, ktoré malo byť podľa poškodeného uskutočnené na základe rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica v konaní sp. zn. 2Odk/424/2020. Súd nevyhovel ani dôkaznému návrhu na uskutočnenie dopytu na Sociálnu poisťovňu za účelom ustálenia príjmov obžalovaného v rozhodnom období, nakoľko ani tento dôkaz by sám osebe nemohol poskytnúť objektívny obraz o celkovej majetkovej a finančnej situácii obžalovaného v rozhodnom období. Nie je ani celkom zrejmé, akú evidenciu mal poškodený na mysli, keďže Sociálna poisťovňa nie je inštitúciou, ktorá sústreďuje údaje o výške príjmov podnikateľských subjektov.

Z uvedených dôvodov súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku, lebo skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku samosudca zároveň poškodeného U. - R., U..G..C.. U. U. X. X., Z.Á. S. XX, N.: XXXXXXXX s jeho nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces, nakoľko obžalovaný bol spod žaloby oslobodený.

na škodu cudzieho majetku sa mal obohatiť tým, že uviedol niekoho do omylu a mal tak spôsobiť na cudzom majetku väčšiu škodu,

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Rimavská Sobota na Krajský súd v Banskej Bystrici. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Odvolanie má odkladný účinok (§ 306/2 Tr. poriadku).

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôle obžalovaného (§ 308/2)
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307/1b) a to len vo svoj prospech (§ 308/2)
- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308/2)
- zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obžalovaného i proti jeho vôle (§ 308/2)

- orgán sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech a to aj proti jeho vôli (§ 345/1)
 - poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§ 307/1c), a to v neprospech obžalovaného (§ 308/1). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68)
 - zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní vecí (§ 307/1d), (§ 45/1)
- Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.